

— Ναι, αγαπητέ μου άνεψιέ, γενναίε μου Σίμων! άνέκραζεν ένθουσιωδώς ο Λουβέν.

— Λοιπόν, κάθησε και δός μοι τās άναγκαίαις οδηγίαις.

Ο Λουβέν ηύχαρίστησε θερμώς τον Λαυρέντιον διά την προθυμίαν του και έσπευσε να δώση αύτῷ τās αίτηθείσας οδηγίαις.

— Έχομε καιρό, είπε. . . Πρέπει πρώτα να σου πῶ τί είνε αυτός ο Δακολάρ. Αυτός είνε ο μεγαλύτερος κανάγιας 'που 'ξεύρω... ναι! 'Ημπορεί να προδώση εις τήν άπτυνομία τούς συντρόφους του ή και να τούς σκοτώση μιὰ χαρά. Πῶς έως τώρα έγλύτωσα από τέτοιον άνθρωπον δέν ήξεύρω, εις τήν τιμή μου.

— Διατί λοιπόν εξηκολούθεις να εργαζέσαι με αυτόν;

— "Α! να... Είνε έξυπνος, δυνατός, πλληγκάρι, που δέν έχει ταίρι. Μά είνε και άγριος. Όταν έχη να μοιράση με κανένα, παίρνει το μεγαλύτερο μερτικό. Και όμως εις τήν δουλειά της οδού Καρδινέ, πρέπει να το όμολομήσω, έστάθηκε εύγενής και μου είπε: «Λουβέν, είμαι εύχαριστημένος από σε και σε εκτιμῶ!» Και έβγαλε από τήν τσέπη του τα ναπολεόνεια της γρηάς και μου έδωκε τα μισά.

Ο Λαυρέντιος έφρικίασεν ή γραία ήν ή φρονευθείσα μήτηρ του... Κατέστειλεν έν τούτοις τήν άγανάκτησίν του.

Ο Λουβέν διηγήθη ότι έγνώρισε τον Δακολάρ πρό δωδεκα ετών. Ο Λουβέν διηύθυνε τότε θίασον σχοινοβατών, περιερχομένων τās έπαρχίαις. Έσπέραν τινά, εις τὰ περίξ του Φαλέζ, συνήντησαν άνθρωπόν τινά, ύπόπτου έξωτερικού, καθήμενον εις τήν οδόν, όστις έρκίνετο κεκοπινακώς. Έζήτησε ν' άνέλθη εις τήν άμαξαν και τῷ έδωκν θέσιν. Καθ' οδόν διηγήθη τήν ιστορίαν του, άληθῆ ή ψευδῆ ήτο ιταλικῆς καταγωγῆς, εκ καλής οικογενείας· ένεκα ναυικών παρεκτροπών, άπῆλθεν εις τὰ ὄρη και έσχημάτισε συμμορίαν, έγένετο δέ περί αύτου πολὺς λόγος. Συλληφθεις ήμέραν τινά και κλεισθεις εις τὸ κάτεργον έδραπέτευσε και κατέφυγεν εις Γαλλιάν, ένθα έπιζήτησε να εισαγάγη τήν ληστείαν, κατά τὸν ιταλικὸν τρόπον, άλλ' άπέτυχε. Μῆ έχων τότε τί να πράξη έστεργε να προσληφθῆ εις τὸν θίασον του Λουβέν, αν τὸν ήθελον. Είχε τὰ έγγραφα του έν τάξει υπό τὸ ὄνομα Δακολάρ· τουτο όμως δέν ήτο τὸ άληθές ὄνομά του. Τὰ έγγραφα εκείνα είχε κλέψει παρ' άλλου, όστις τῷ ὀμοιάζε και όστις οὐδέποτε θά τὰ διεξεδίξει.

Ο Λουβέν έδέχθη τὸν Δακολάρ εις τὸν θίασόν του, ταχέως όμως δια τουτο μετενόησε. Βεβαίως ο Δακολάρ είχεν αξιόλογα προτερήματα, άλλ' ήτο βάρβαρος και δεσποτικός, δυσκόλως δέ ήδύνατό τις να ζήση μετ' αύτου. Μετὰ τινας μήνας κατόρθωσε να επιβάλλεται τοςούτον εις τούς σχοινοβάτας, όποτε ο Λουβέν έντελῶς παρεγνωρίζετο. Τέλος, μετὰ δύο ετών διαμάχας και έριδας, ο Λουβέν έδωκε τήν παραιτήσίν του· άφηκε μάλιστα τὸν

θίασον και κατέφυγεν εις Παρισίους.

Έκαστος τότε ειργάζετο δι' εαυτόν έν τούτοις, δέν είχον έντελῶς διακόψει τās σχέσεις και πολλάκις συνειργάσθησαν. Οὕτως, όσάκις ο Λουβέν είχε να εκτελέση έπιχειρήσιν τινά, δια τήν όποιάν έχρειάζοντο σύντροφοι, ειδοποιεί τὸν Δακολάρ, ο όποιος άμέσως έσπευδεν, είτε μόνος είτε με τινας τῶν ανθρώπων του, και τῆς επιχειρήσεως τελεσθείσης διενέμοντο τὰ κέρδη, έν άναλογία προσυμφωνηθείση.

— Τότε, είπεν ο Λαυρέντιος, όστις μετὰ προσοχῆς ήκρωατο τῆς διηγήσεως, ήξεύρεις πάντοτε που εύρίσκεται ο Δακολάρ και οι σύντροφοί του;

— Βέβαια, μά τώρα τελευταία 'που έγνώρισα έσένα και είχαμε να κάμουμε τήν δουλειά του Σουσα, έπαραιμέρισα ολίγον ταις άρχαίαις μου φιλίαις.

— Διαβολο! θά γνωρίζης όμως κατά προσέγγισιν...

— Άκουσε, είπεν ο Λουβέν. Έπειδῆ έγιναν πολλά παράπονα, και ύποψία, ο Δακολάρ και ο Κλαιρβασέν άλλαξαν τὸ μέρος 'που έμειναν· άρχισε από τήν Νιέβρην, πρό οκτώ ήμερών ήτουν εις τὰ περιχώρα του Κόσν. Έπειδῆ ο Δακολάρ θά έπήγαινε να εύρη τούς συντρόφους του, βέβαια αύτοι δέν θά έφυγαν από εκεί που ήσαν ή και αν έφυγαν θά έπήγαν πολὺ πλησίον. Εις τὸ μέρος λοιπόν εκείνο μετὰξὺ Κόσν και Σαριτέ θά τὸν εύρης. Θα τὸν γνωρίσης πολὺ εύκολα όπως σου τὸν παρασταίνω.

Τὴν έσπέραν και τās έπομέναις ήμέρας, ο Λουβέν εξηκολούθησε δίδων τῷ Λαυρεντίῳ οδηγίαις. Έπέμενεν ιδίως επί του τρόπου, δια του όποιου ο Λαυρέντιος θά ένεφανίζετο πρό τῶν σχοινοβατών και του Δακολάρ. Υπήρχεν όντως φόβος, ένεκα του άγρίου χαρακτήρος του Δακολάρ και τῶν ύπονοιῶν, τās όπείας ήδη είχεν εμπνεύσει αύτῷ ο Λαυρέντιος, ότε συνήντησεν αύτόν τὸ πρώτον παρὰ τῆ Σενοάλ, έν συνοδίᾳ του Λουβέν και βραδύτερον παρὰ τῆ Κοραλία. Ο Λουβέν έκρινε πρόπον να ειδοποιήση περί του κινδύνου τὸν άνεψιόν του.

Τέλος δέ, αφού παρέστησεν αύτῷ ότι δυνατὸν να τὸν φονεύσωσι, τὸν παρεκάλεσε να μη συνδέση σχέσεις μετὰ του Δακολάρ. Προησθάνετο ότι οι δύο οὗτοι δραστήριοι άνδρες θά συνεπάθουν άμοιβαίως και θά συνέπραττον...

— Όπως και αν έχη, γύρισε μαζί μου, αγαπητέ Σίμων, είπεν αύτῷ, μη με λησμονήσης. 'Η συντροφιά με τὸν Δακολάρ θά σε βλάψη· τὸ 'ξεύρω εγὼ καλά αυτό...

— Έχει καλῶς, μείνε ήσυχος, είπεν ο Λαυρέντιος· δέν είμαι παιδί.

Ότε ο Λαυρέντιος άνήγγειλε τῷ Λουβέν ότι παρεπέμπετο εις τὸ πταισματοδικεϊόν, ο γέρον καταδίκιος άνεσκίρτησεν εκ χαρῆς.

— Έπί τέλους! άνέκραξε... μόλις έχουμε καιρό! Και θά άθωωθῆς, δέν είν' άλλῆθια;

— Διαβολο! έλπίζω.

— Ναι! θά άθωωθῆς, διότι δέν υπάρχουν άποδείξεις. Άμα έλευθερωθῆς θά με ένθυμηθῆς;

— Μείνε ήσυχος, δέν θά σε λησμονήσω.

— Θα πῶς άμέσως να εύρης τὸν Δακολάρ;

— Το όρκίζομαι.

Τὴν έπιούσαν άπεχωρίσθησαν, αφού άπεχαιρέτισαν άλλήλους μετὰ πολλῆς τρυφερότητος.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Η Νίνα παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν άρχαίον της μνηστήρα και έφαινετο μαντευούσα τās καταβιβρωσκουσας αύτόν βασάνους. Έμειδιάσεν θλυβερῶς· ή εύτυχία της δέν ήτο έντελής· έννόησεν ότι ο Μάξιμος, τὸ περιπόθητον τέκνον της, ήτο πάντοτε ένοχος εις τὰ όμματα του πατρός του. Όθεν έπλησίασε πρός τὸν κύριον Περνελέν, έλαβε τās χεῖρας του και δια γλυκυτάτης φωνῆς τῷ είπε:

— Κλαίεις, Γεώργιε; διατί ύποφέρεις; διατί όμιλεις περί δυστυχίας;

Ο δικαστής δέν άπεκρίθη.

— Διατί δέν όμιλεις πλέον εις τήν Νίναν σου;

Ο κύριος Περνελέν κατελήφθη υπό λυγμῶν· είτα, ως παράφρων, έλαβεν έντός τῶν χειρῶν του τήν ώραίαν κεφαλήν της έρωμένης του, τήν έθλιψε παραφόρως και τήν έπίλπισε περιπαθῶς.

— Ω! σε αγαπῶ, Νίνα! Νίνα, σε αγαπῶ! σε, ή όποία μόνη έκαμες τήν καρδίαν μου να αισθανθῆ παλμούς, σε, δια τήν όποιάν ύπέφερα επί είκοσι ολόκληρα έτη, σε τήν αγαπητῆν της καρδίας μου, τήν όποιάν προσεπάθουν να άνεύρω μετὰ τήν ολεθρίαν εκείνην αναχώρησιν. Νίνα! Νίνα! σε αγαπῶ ως παράφρων, όπως άλλοτε, ζωηρῶς, διακαῶς· άλλά, παρατήρησέ με, έγήρασα, αι θλίψεις και ή εργασία με κατέβαλον· άλλ' ή καρδιά μου έμεινε παρθένος από νέον έρωτα και ή εικῶν σου είνε βαθύτατα έγκεχαραγμένη εις αύτήν. Ω! πόσον σε αγαπῶ, Νίνα μου.

Η κυρία Μαρίων ήκουε τούς λόγους του περιλημένου της έραστοῦ· διατελοῦσα έν άπάτῳ εκστάσει. Όχι, δέν ήτο γέρον, οὐδὲ καταβεβλημένος εκ της εργασίας! 'Ητο πάντοτε ο ίδιος, ο αγαπητός της, ο μνηστήρ της, εκείνος τὸν όποιον άλλοτε έθλιβε περιπαθῶς επί του στήθους της. 'Η μήτηρ του Μάξιμου έγέυετο υπερτάτης εύδαιμονίας. Κεκλιμένη επί ολίγον έν τῆ άγκάλῃ του έραστοῦ της ήκουεν έν γοητεία της μελωδικῆς του φωνῆς. 'Η στιγμή εκείνη της ύψιστης ολβιότητος τήν ικανοποιεί, τήν δυστυχῆ, δια τās εικοσαετείς τρομερῶς βασάνους της. Τὰ χεῖλη τῶν δύο έραστῶν θερμά συν-

ήπτοντο, αὐτὰ καρδίαι των ἑπαλλων καὶ ἐσίγων, ἐνηγκαλισμένοι ἐν ἀρρήτῳ συγκινήσει.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐφαινετο εὐτυχέστατος ἐξ ἔρωτος... Αἰφνης ἡ Νίνα ἀνεσκίρτησεν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἀπόθησε τὸν ἔραστήν της, εἰπούσα :

— Ἄ! Γεώργιε... Καὶ τὸ παιδί μας! . . . ὁ Μάξιμος!

— Τώρα θὰ ἔλθει! εἶπε ζωηρῶς ὁ δικαστής.

— Πρὶν ἔλθῃ, θέλω νὰ ὁμιλήσω ἀκόμη στιγμὰς τινὰς μαζὺ σου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκπληκτος τὴν ἐθεώρησεν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κλητὴρ, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχε φθάσει ὁ ὑπόδικος.

Ὁ κύριος Περνελέν καὶ ἡ Νίνα ἔκαμον ἀμφοτέροι τὸ αὐτὸ κίνημα· ἠθέλησαν νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μάξιμου· ἀλλ' ὁ δικαστής, ἐνθυμηθεὶς τὴν παράκλησιν τῆς ἐρωμένης του, ὅπως συνομιλήσασιν μόνοι στιγμὰς τινὰς ἔτι, διέταξε τὸν κλητῆρα νὰ κρατήσῃ ἀκόμη τὸν ὑπόδικον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐν τῷ προθαλάμῳ. Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Νίναν, τῇ εἶπεν :

— Ὁμιλήσον!

Αὕτη λαβοῦσα τότε τὸν Γεώργιον ἐκ τῶν χειρῶν, τὸν ἔφερε πλησίον της καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς τῷ εἶπε :

— Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου καὶ τὰ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ μας. Ἐγὼ καθῆκον νὰ σοὶ διηγηθῶ ὅλον τὸν βίον μου ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὅποια δὲν εἶδομεν ἀλλήλους. Δὲν ἠγάπησα παρὰ ἓνα μόνον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον πάντοτε ἀγαπῶ, σέ! Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ σου μὰς ἐχώρισε βιαίως, ὅταν μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς πλήρους εὐτυχίας σου, ἀνευ ἐμοῦ, καὶ τῆς καταστροφῆς σου διὰ παντός, μετ' ἐμοῦ, οὐδόλως ἐδίστασα καὶ σοὶ ἀπέδωκα τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ὅμως ἤμην μήτηρ! σὺ δὲ τὸ ἐγνώρισες! Ὁ πατήρ σου ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου, ἀλλ' ἐγὼ ἠρνήθην καὶ ἀνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας σου. Ὅταν ἔφθασα εἰς Αἰξ, ἔμαθα ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει. Ἐκληρονόμησα μικρὰν περιουσίαν, ἄρκετήν διὰ τὰς ἀνάγκας μου, καὶ ἀνεχώρησα εἰς Παρσίους. Εἶχον ὀρκισθῆ εἰς τὸν πατέρα σου νὰ μὴ σ' ἐπανιδῶ, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔπαυσα ἀγαπᾶσά σε πάντοτε.

Ἐπὶ εἰκοσι ὅλα ἔτη ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου αὐτὸν μὲ τὴν μεγαλειέταν πίστιν ἔζων μὲ τὴν ἀνάμνησιν σου. Ἐκαμα τὸν υἱόν μου τίμιον ἄνθρωπον· κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρός του. Τὸν ἀνέθρεψα μὲ τὴν ἀνάμνησιν σου καὶ τὸν συνείθισα νὰ σὲ θεώρῃ πάντοτε ἄξιον παντός σεβασμοῦ. Δύνασαι νὰ καυχῶσαι διὰ τὸ τέκνον σου, διότι, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε ἀντάξιόν σου, ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Καὶ τώρα σ' ἐρωτῶ ἐναγωνίως: Ἐνομίζεις ἔνοχον τὸν Μάξιμον;

Ὁ κύριος Περνελέν εἶχεν ἀκροασθῆ μετὰ τῆς μεγαλειέτας προσοχῆς τὴν διήγησιν

τῆς κυρίας Μαρῶν. Παρητήρει μετὰ θερμοῦ ἔρωτος τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἐφαινετο ἐν τῇ δυστυχίᾳ της ἔτι μάλλον ἄξια σεβασμοῦ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τὸν ἔκαμαν ν' ἀνασκιρτήσῃ περισσότερο· ἠδύνατο ν' αὐξήσῃ τὰ δεινὰ τῆς δυστήνου ταύτης μητρός, τῆς ἐπὶ εἰκοσι ὅλα ἔτη πολλὰ παθούσης! Ἐπεπε ν' ἀφήσῃ ἡμιτελῆ τὴν χαρὰν, τὴν ὅποιαν ἠσθάνετο αὕτη, ἐπανευρίσκουσα τὸν υἱόν της καὶ τὸν ἔραστήν της! Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἀδύνατον. Ἐὰν ὁ Μάξιμος ἦτο ὁ ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, καίτοι ἀθῶος πρὸ τοῦ πατρὸς, ἐφαινετο ἀνωφελὲς τῷ κυρίῳ Περνελέν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν Νίναν τὴν θλιβερὰν πεποιθήσιν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὥστε ἀπεκρίθη ἀφελέστατα εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν τῆς ἀρχαίας ἐρωμένης του :

— ὦ! ὄχι!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Γεώργιε! σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητῆ μου Νίνα, εἶπεν ὁ δικαστής θλιβὼν ἰσχυρότερον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Μαρῶν, πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, ἡ ὅποια εἶνε βραχυτάτη. Δὲν διετήρησα, ὅπως σὺ, κατὰ τὰ φαινόμενα, τὴν λατρείαν πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἔρωτός μας· ἐνυμφεύθην. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔπραξα τοῦτο βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου καὶ κατὰ καθῆκον ἐφάνην εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἠγάπων τὴν σύζυγόν μου· ἀλλ' ὁ νοῦς μου, ἀλλοχου πάντοτε ἐπλανᾶτο, ἀναζητῶν τὸ γλυκὺ σου πρόσωπον, ἀγαπητῆ μου Νίνα. Πολλάκις, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῆς ἀπυνίας μου, ἔκλυσα, συλλογιζόμενος σὰς τοὺς δύο, ἐξαφαισθέντας ἰσως διὰ παντός. Τότε ἐπέζητησα ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὴν λήθην τῶν πόνων μου, ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρον. Εἰκοσι ἔτη διέρρευσαν τοιουτοτρόπως. Ἐχῆρευσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀνευ τέκνων. Ἄμα ἀπέθανεν ἡ σύζυγός μου, δὲν εἶδον πλέον ἄλλην γυναῖκα. Παραδεδομένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀνάμνησιν σου, ἠθέλησα νὰ ζήσω μεμονωμένος εἰς τὸν ἔρωτά μου. Εἰς μάτην ἀπέβησαν ὅλαι μου αἱ προσπάθειαι ὅπως σὲ ἀνεύρω. Ἀλλὰ ἡ Τύχη εἶνε μεγάλη, καθὼς βλέπεις, καὶ ἐπὶ τέλους μὰς συνήνωσεν! Ἡ Τύχη ἔδειξεν εὐσπλαγγίαν καὶ ἔπαυσε νὰ μὰς καταδιώκῃ· κλείσασα δὲ τὴν θύραν τῶν συμφορῶν, μὰς ἠνοίξε διὰ παντός ἐκείνην τῆς εὐδαιμονίας. Σήμερον, ἀγαπητῆ μου Νίνα, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω νὰ ἐνόσω τὸ ὄνομά μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου καὶ νὰ σὲ λάβω σύζυγον καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ γονυπετήσας μετὰ σεβασμοῦ ὁ δικαστής πρὸ τῆς κυρίας Μαρῶν, ἀνέμενεν ἀπάντησιν.

Συγκεκινημένη ἡ Νίνα ἀνήγειρε τὸν ἔραστήν της καὶ τῷ εἶπε :

— Μάρτυς μου ὁ Θεός! ἡ μεγαλειέτα μου εὐτυχία εἶνε νὰ σὲ νυμφεύθῃ· προθύμως σοῦ δίδω τὴν χεῖρά μου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ὄρον...

— Ποῖον; διέκοψεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Περνελέν.

— Πρὸ ὀλίγου προσέφερες εἰς τὴν μητρικὴν μου καρδίαν τὴν μεγαλειέταν εὐδαιμονίαν, λέγων μοι ὅτι δὲν νομίζεις ἔνοχον τὸν υἱόν μου ὅποιονδήποτε αἰσθημα καὶ ἂν σὲ ὦθησεν εἰς τοῦτο, ἐκτιμῶ μεγαλῶς τὴν λεπτότητά σου καὶ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, ἀλλ' ἀρκεῖ τοῦτο; Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου ὁ Μάξιμος εἶνε ἀθῶος, πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον, χρειάζεται καὶ κάτι τι ἄλλο ἀκόμη. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάρθῃ ὁ κόσμος τὸν ἀληθῆ ἔνοχον. Καταλαμβάνεις τώρα, ποῖον εἶνε τὸ χρέος σου. Γεώργιε;

Καὶ ἐγερθεῖσα ἀξιοπρεπῶς προσέθετο διὰ φωνῆς σοβαροτέρας ἔτι :

— Δὲν θὰ γείνω σύζυγός σου παρὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ φέρῃς ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ἐκθαμβος ὁ κύριος Περνελέν καὶ γοητευθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου καλλονῆς τῆς κυρίας Μαρῶν καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς στάσεώς της, ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς καὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς :

— Ἔστω, δέχομαι· εἶνε τὸ τελευταῖον καθῆκον, τὸ ὅποιον μοὶ ὑπολείπεται νὰ πράξω. Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου Νίνα, διότι τὸ δεύτερον ἤδη μὲ διδάσκεις τί ὀφείλω νὰ κάμω.

— Δύνασαι τώρα νὰ εἰσάξῃς τὸ τέκνον μας. Ἐγὼ θὰ καταβιβάσω τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου καὶ θ' ἀναλάβω πλησίον σου τὴν θέσιν μητρός καὶ οὐχὶ πλέον ἐρωμένης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐνῶ ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου κατεβίβαζε τὴν καλύπτραν της καὶ ἐκάθητο εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις διέταξε τὸν κλητῆρα νὰ εἰσαγάγῃ ἀμέσως τὸν κατηγορούμενον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μάξιμος εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη ὀλίγον ἐκ τῆς ἔδρας του, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἐκάθισεν, αἰσθανθεὶς μάλλον ἢ ἰδῶν τὸ βλέμμα τῆς ἀρχαίας του ἐρωμένης.

— Ἀποσυρθεῖτε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὸν κλητῆρα, καὶ μὴν ἀφίσετε κανένα νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ κλητῆρ ὑπήκουσεν· αὐτὸς δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Μάξιμον, εἶπεν αὐτῷ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως :

— Ἐλθετε, κύριε. Ποῖαν μεγαλειέταν εὐτυχίαν ἠδύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε τὴν στιγμὴν ταύτην;

Ἐκπληκτος ὁ νεανίας, ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὴν ὀλίγον κατωτέρω καθημένην, ἀκίνητον ὡς ἀγαλμα, γυναῖκα. Ἐφρικίασε καὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς :

— Νὰ ἶδω τὴν μητέρα μου.

— Λοιπόν, κυρία, ἐναγκαλισθεῖτε τὸν υἱόν σας.

Ὁ Μάξιμος ἔβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ τείνων τὰς χεῖρας ἐρρίφθη πρὸ τῆς Νίνας.

Μήτηρ καὶ τέκνον ἐνηγκαλίσθησαν κλαίοντες· καὶ ἔμειναν οὕτω ἐπὶ πολὺ

μιγνύοντες τὰ δάκρυά των, χωρίς νὰ λέγῃσι λέξιν.

Ὁ κύριος Περνελέν παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην φρίστων σύσσωμος.

Αἴφνης ἡ κυρία Μαριὼν ἀπώθησεν ἐλαφρῶς τὸν υἱὸν της, καὶ λαμβάνουσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ νεανίας, ἀναλαμβάνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις του, ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀνακριτὴν. Παρελθούσης τῆς πρώτης του συγκινήσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν νῦν τόσον καλῶς ἐν τῷ αὐτῷ γραφείῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον πολὺ τὸν ἐλύπησαν.

Ἰδὼν τὸν μέχρι τοῦδε λίαν ἀδυσώπητον δικαστὴν του, μεταβληθέντα αἰφνιδίως εἰς φίλον, ὁ Μάξιμος δὲν ἐγνώριζε τί νὰ φαντασθῇ. Τίς ἦτο ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου; Ἡ μήτηρ του ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ εὐρίσκειτο αὐτὴ ἐκεῖ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε τὸν δικαστὴν ἄλλ' ὅποιοι δεσμοὶ συνέδεον ἄρα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μετὰ τῆς κυρίας Μαριὼν; Τὸ ἠγνόει. Οὐδέποτε, ἐν ταῖς ἄλλοτε μακρᾶς συνομιλίαις των, ἡ μήτηρ του εἶχεν ἐκστομίσει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκείνου.

Πᾶσαι αἱ σκέψεις αὗται ἐπήρχοντο ἀκριαίως εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μάξιμου, ἀναπτυσσόμεναι ἐφ' ὅσον ἡ συγκίνησις του διεσκαδάζεται. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ κυρίου Περνελέν, ὁ Μάξιμος ἐθεώρησε προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ.

Ἡ ἐκπλήξις του ἠῤῥησεν ἔτι περισσότερον.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνακριτοῦ ἐφαίνετο ἀνταναικίωσα ἔκτακτον αἰσθημα ἀγαθότητος.

Βαθεῖα συγκίνησις, ἀλλεπαλλήλως αὐξάνουσα, κατέλαβε τὸν νεανίαν, χωρίς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἶτιον. Ἦσθάνθη ὅτι κατελήφθη ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον σχεδὸν κατηράσθη καὶ καθ' οὗ εἶχε παλαίσει μετὰ μεγάλης δυνάμεως.

— Ἀναμφιβόλως ἐκπλήττεσαι, παιδί μου, εἶπεν ἡ Νίνα, παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολὴν τῆς θέσεώς σου... διότι εἶσαι ἐλεύθερος!

— Ἐλεύθερος! ἐφώνησεν ὁ νέος.

— Δὲν τὸ ὑπώπτευες;

— Δὲν ἐτόλμων νὰ τὸ ἐλπίσω. Μοὶ ἐφαίνετο τόσον παράδοξον καὶ μετ' ὄλην τὴν μεταβολὴν, τὴν ὁποίαν παρετήρησα ἀμέσως εἰς τὰς σχέσεις μου μετὰ τοῦ... κυρίου.

Τοὺς τελευταίους τούτους λόγους λέγων ὁ Μάξιμος, προσεκλίνατο ἐδαφιαίως ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Καὶ ὅμως ἦσο ἄθῳ! παρετήρησεν ἡ κυρία Μαριὼν.

— Ὡ! ναί, μητέρα, εἶμαι ἄθῳ; τὸ ὀρκίζομαι! ἀνέκραξε μετὰ ζωνρότητος.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἐθεώρησε θριαμβεύουσα τὸν ἐραστὴν της καὶ ἐφαίνετο λέγουσα αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματός :

— Δὲν εἶχον δίκαιον βεβαιοῦσα ὅτι ὁ υἱός μου ἦτο ἄθῳς;

Ὁ κύριος Περνελέν, ἐννοήσας, ἐμειδίασε μὴδὲν εἰπὼν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ ἀνακριτὴς σου εἶνε τῶρα πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητός σου· μέχρι τοῦδε σ' ἐξελάμβανεν ὡς ἔνοχον. Εἶχεν ἀπατηθῆ βεβαίως ἀπὸ τὰ φαινόμενα, ἐξυφανθέντα ἐπιτηδείως ἐναντίον σου ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας.

— Τί λέγετε; !!!

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐξέπνευσαν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κυρίου Περνελέν, ἐκπλαγέντος ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῆς κυρίας Μαριὼν, ἀφῆκεν ὅμως τὴν μητέρα τοῦ υἱοῦ του ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ιδέαν της.

Ὡς πρὸς τὸν Μάξιμον, ἅμα ἤκουσε τὴν λέξιν ἐχθρούς, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνη ἐκπληττόμενος.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Νίνα, ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας. Ἄλλως τε, προσέθετο, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τούτων ἐτενέστερον ἐντὸς ὀλίγου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχω νὰ ὀμιλήσω μαζύ σου περὶ σπουδαιοτάτων πραγμάτων.

Ὁ Μάξιμος, ἀκούων τὴν μητέρα του, περιέπιπεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, σοῦ εἶπα. Ἡ Τύχη, ἡ ὁποία ἐπὶ πολὺ μᾶς ἐπολέμησεν, ἐκουράσθη πλέον καὶ τῶρα εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἄκουσέ με προσεκτικῶς, Μάξιμε, χωρίς νὰ με διακόψῃς καὶ ἴσως με συγχωρήσῃς, διότι ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα ἔτη σοῦ ἀπέκρυψα τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς μου.

Ὁ νεανίας ἐγένετο κάτωχρος ὁ κύριος Περνελέν ἦτο εἰς ἄκρον συγκινημένος. Ἡ Νίνα ἐξηκολούθησεν, ἔτι σοβαρωτέρα :

— Δὲν ἤξεύρω διὰ ποίας σειρᾶς παραδόξων περιστάσεων ἡ κατὰ σοῦ κατηγορία ἐφάνη πιθανή· ἀλλὰ σήμερον, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐλόγῳ τὴν Τύχην, ἡ ὁποία τὴν μετέβαλλε. Πολλάκις, ὅταν ἦσο παιδίον, μοῦ ὠμίλεις περὶ τοῦ πατρὸς σου καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπεκρινόμην: « Ἀπέθανεν ». Ἀργότερον, κατὰ τὰς μακρὰς μας συνομιλίας, ἐλάμβανες τὰς χεῖράς μου στενάζων, ὡς συλλογιζόμενος ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζες νεκρὸν πρὸ πολλοῦ. Λοιπὸν, παιδί μου, Μάξιμέ μου, σὲ ἠπάτων.

Ὁ νέος ἤρασε τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς του καὶ τὸν ἔσφιγγε πυρετωδῶς.

— Ὁ πατήρ σου ζῆ! χάρις εἰς τὴν Τύχην, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μᾶς ἠνύνησεν, ἐπανεῦρον τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς σου, ἐκείνον τὸν ὁποῖον μετὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἐν τῷ κόσμῳ ὡς τὸν καλλίτερον καὶ εὐγενέστερον τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἡ Νίνα προσέθετο :

— Παιδί μου, ἰδοὺ ὁ πατήρ σου! Γονυπέτησον, Μάξιμέ μου, ἐνώπιόν του καὶ ἡ πρώτη σου πράξις ἀπέναντι ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὀφείλεις ν' ἀγαπᾶς, ὅσον καὶ ἐμέ, ἔστω πράξις εὐλαβοῦς ὑποταγῆς!

Βαθεῖως συγκινηθεὶς ὁ Μάξιμος ἐγονυπέτησε, χωρίς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὑπέκων εἰς δύνάμιν ὑπερέτεραν ἐαυτοῦ.

Ὁ κύριος Περνελέν βελὼν κραυγὴν, ἀπώθησε βιαίως τὴν ὀπισθεν αὐτοῦ ἔδραν καὶ ὀρμήσας πρὸς τὸν υἱὸν του, ἀνήγειρεν αὐτὸν καὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του ψιθυρίζων μετὰ λυγμῶν :

— Υἱέ μου! υἱέ μου!

Ἐλκύσας εἶτα πρὸς ἐαυτὸν καὶ τὴν Νίναν, περιέβαλεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὰ δύο μόνον ὄντα, ἄτινα ἠγάπα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους γαλήνη. Ὁ πατήρ ἐκάθισε πλησίον τοῦ υἱοῦ, ὃν δὲν ἐπαύσατο ἀτενίζων.

Ὁρθία ἐνώπιόν των ἡ Νίνα, ἐδείκνυεν ὑπερηφάνως τὸν Μάξιμον εἰς τὸν Γεώργιον λέγουσα :

— Ἰδὲ πόσον εὐμορφος νέος εἶνε!... Σοῦ ὁμοιάζει, Γεωργιέ μου· εἶνε εὐάγωγος!!... Πόσον μὲ περιεποιεῖτο!... Πόσον μὲ ἠγάπα!

— Ἀλλά, ἐκραύγασεν ὁ κύριος Περνελέν ὑπὸ τὸ κράτος νέας ιδέας, διατὶ δὲν μοῦ εἶπες ἀμέσως, Μάξιμε, τὸ πραγματικὸν σου ὄνομα;

— Πῶς! εἶπεν ἐκπληκτος ἡ κυρία Μαριὼν.

— Ναί, μάλιστα. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπηύθυνα. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὀνομάζεται Μάξιμος, ὅτι ἐγεννήθη ἐξ ἀγνώστων γονέων καὶ ὅτι δὲν φέρει ἐπίθετον. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπίστευσα· τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο πολὺ φυσικόν· ἔπειτα ἐσκέφθην ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε συμφέρον τι ὅπως κρύπτη τὸ πραγματικὸν τοῦ ὀνομα. Ἐπεφυλαττόμην νὰ λάβω πλειότερας πληροφορίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔδωκα τὰς προσηκούσας διαταγὰς· ἀλλ' ἡ μήτηρ σου προηγήθη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔμελλον νὰ μοὶ φέρωσι τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας. Διατὶ λοιπὸν νὰ μοῦ κρύψῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀργὰ ἢ ταχέως θὰ ἐμάνθανον;

— Ἀπλῶς ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν τοῦ πατρὸς μου. Δὲν ἄγνοῶ ὅτι ἡ ἀνάκρισις καταγίνεται πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ἐντελεῖς πληροφορίας ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀνακρίνει, καὶ δὲν ἤθελα ἡ μήτηρ μου νὰ ἐνοχληθῇ ἐν τῇ ἀγνότητί της, καθιστῶσα ἀκουσίως γνωστὸν, μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς αὐτὴν ἀνήκειν.

— Ἐννοῶ, τέκνον μου, ὄλην τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σου, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν. Δυστυχῶς ἐθυσιάσθης ἀνωφελῶς, διότι δὲν θὰ ἐβραδύνομεν νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἀτυχῆ Μάξιμε! προσφιλῆ υἱέ μου! εἶπεν ἡ Νίνα ἀποθέτουσα φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ υἱοῦ της.

Αἴφνης ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη. Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Νίνα ἐν ἐκπλήξει τὸν παρετήρησαν.

— Λησμονοῦμεν, εἶπεν, ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μας, τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τοῦ

υιού μας, κατάστασιν δυσάρεστον, διότι ὁ Μάξιμος ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ εἶνε νομίμως φυλακισμένος. Ὅπως ὀριστικῶς δὲ ἐλευθερωθῆ, μοι ὑπολείπεται νὰ ἐκπληρώσω ἀκόμη μερικὸς τύπους.

Καὶ ἐκβαλὼν στεναγμὸν, οὐτινος τὴν ἀξίαν μόνος ἠνύθει, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς δικογραφίας ἕγγραφόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραψέ τι.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνακριτοῦ γράφοντος ἔτρεμεν ὀλίγον. Ἡ πράξις, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέπραττεν ὁ κύριος Περνελέν, ἦτο σπουδαία. Ὁ δικαστής, διακηρύττων, διὰ τῆς περὶ ἀπολύσεως τοῦ Μαξίμου πράξεώς του, τὸν τελευταῖον τοῦτον ὡς μὴ ἔνοχος, ἐλλείψει σπουδαίων μαρτυριῶν, ἐμηνδύνειεν ὅλην τὴν προηγουμένην ἀνακρισιν καὶ ἄπασαν τὴν δικαστικὴν καὶ ἀστυνομικὴν ἐνέργειαν, τὴν γενομένην ἐναντίον τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Νίνας Μαριῶν.

Ἀφοῦ ἐσχημάτισεν ἀκράδαντον πεποιθῆσιν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸν παρέπεμπεν ὅπως δικασθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, ὡς ὑπαίτιον φόνου μετὰ κλοπῆς, νῦν ἀποτόμως κατέστρεφεν ἄπασαν τὴν κατηγορίαν, ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐμηνδύνειεν ὅλα τὰ αἰτία τῆς συλλήψεώς του διὰ τῆς ἐκδόσεως βουλευμάτος ἀθωωτικοῦ.

Κατὰ τὸν νόμον, ὁ κύριος Περνελέν ἐδικαιούτο νὰ ἐνεργήσῃ τοιοῦτοτρόπως. Μόνη ἡ συνειδησίς του ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐρωτῆσει ταύτῃ: Εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Μαξίμου; Ὁχι, διότι ὁ ἀνακριτὴς ἔσπευδε ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἕγγραφον τῆς ἀπολύσεως, τὸ ὁποῖον ἐφαινετο γράφων μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ μυρία φάσματα ἐνώπιόν του.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ δημόσιος λειτουργός, ὅστις συνέταττε τὸ ἀθωωτικὸν ἕγγραφον ἦτο ὁ πατήρ, ὁ ὁποῖος ὑπέγραφε τὴν χάριν τοῦ τέκνου του!

Ἐν τῇ ἐργασίᾳ του ταύτῃ, ὁ κύριος Περνελέν διέβλεπε νέφος τι, τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποῖο δικαίως ἐξετίμα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον προσεποιεῖτο ὅτι δὲν παρετήρει. Ὅσον ἀκέραιος καὶ ἀμερόληπτος ἦτο ὁ ἀνακριτὴς κύριος Περνελέν, δὲν εἶχεν ὁμως τὸ θάρρος νὰ ἀποστείλῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἱκρίωμα· ἀλλ' ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦτο ὁ πατρικός του ἔρωσ, ἡ συνειδησίς του ἐξανίστατο ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ. Τούτου ἕνεκεν ἡ γράφουσα τοῦ δικαστοῦ χεὶρ ἔτρεμε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ἀνακριτὴς, περατώσας ἐντὸς μικροῦ τὴν γραφὴν καὶ ὑπογράφας αὐτήν, ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παράδοξος καὶ πάντῃ ἀντίθετος ἰδέα ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Μέχρι τοῦδε ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ τέκνου του, καίτοι, κατὰ τὰς πρώτας ψυχικὰς διαχύσεις, τὰ πάντα εἶχε λημονήσει. Ἡ ὀδυνηρὰ σκέψις τῆς θέσεώς του ἐπῆλθεν αὐτῷ καθ' ὃν χρόνον συνέταττε τὸ ἀθωωτικὸν βούλευμα, καὶ νῦν ὅτε ἐπεράτωσε τὸν τε-

λευταῖον τοῦτον τύπον, ἀλλόκοτος, ἀλλὰ παρήγορος ἰδέα ἐπληξε τὸν νοῦν τοῦ δικαστοῦ: Ἴσως ὁ υἱός του ἦτο πραγματικῶς ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελέν ἠσπασθη τὴν ἰδέαν ταύτην μεθ' ὅσης δραστηριότητος ἀτυχῆς ναυαγὸς συλλαμβάνει στανίδα σωτηρίας· εἶτα, βοηθούντος τοῦ λογικοῦ, ἐσκέφθη ὅτι ἡ κυρία Μαριῶν εἶχε δικαίον καὶ ὅτι ἦτο καθήκον αὐτοῦ, ὡς δικαστοῦ, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ Μαξίμου· καὶ ἐν ταύτῃ περιπτώσει θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν παρυσιάσῃ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ εἰς τὸν κόσμον, νὰ τὸν ὀνομάσῃ υἱόν του καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὸ ὄνομα Περνελέν, ἕπερ ἄχρι τοῦδε Τύχη δυσμενῆς δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ φέρῃ.

Ναί, τοιοῦτοτρόπως ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ. Καὶ μᾶλλον γαλήνιος τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀνακριτὴς ἠγέρθη καί,

— Προσφιλεστάτη μου, εἶπεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Νίναν καὶ πρὸς τὸν υἱόν του, μοι ὑπολείπεται ἔτι νὰ ἐκπληρώσω καθήκον ἱερὸν· δὲν ἀρκεῖ, Μάξιμε, ὅτι σὲ ἀπολύω, πρέπει ν' ἀποκαλύψω τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζῶλ. Ὁφείλω νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, παιδί μου· ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀνακρίσεως ἐναργῶς καταφαίνεται ὅτι πλεῖστα μαρτυρίαι σὲ ἐπιβαρύνουσιν· θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς ὅπως ἀνακαλύψω τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄθλιον αὐτόν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐπιτηδεῖως ἐνέπαιξε τὴν δικαιοσύνην; Καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, τὴν ἡμέραν ἐκείνην...

— ὦ! πάτερ μου!

— Μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λάβω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ τὴν μητέρα σου ὡς σύζυγόν μου. Τώρα θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν καὶ οἱ τρεῖς, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω σήμερον. Θὰ ἐπιστρέψῃς νὰ συγκατοικήσῃς μὲ τὴν μητέρα σου. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ ἄλλην τυπικὴν διάταξιν, καὶ κατόπιν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ὁ Μάξιμος ἔκαμε κίνησιν, ἥτις δὲν διέφυγε τὸ ὄξυδερκὲς ὄμμα τῆς μητρὸς του.

— Ὁχι, φίλε μου, δὲν θὰ μεταβῶμεν ἀμέσως τώρα εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλ' εἰς ἕτερον μέρος, ἔνθα κλαίει νεανὺς ἀξιόλογος καὶ ὅπου ἀνυπομόνως ἀναμένει σεβαστὸς γέρων.

Ἀφρῆς ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν.

— ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν, ἐλησμόνησα τὸν κύριον Δουσατέλ!

— Τὸν ἱατρόν; εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, μὲ ἀναμένει εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε συνωμοσία, ἀνεφώνησε μειδιῶν ὁ δικαστής, ὅστις ἀφρῆς ἀνεμνήσθη ὅλης τῆς μετὰ τοῦ ἱατροῦ συνομιλίας του.

— Γεώργιε, στείλε νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Δουσατέλ νὰ ἔλθῃ. Ὁ καλὸς ἱατρός θ' ἀνυπομονῇ..

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, τί σημαίνει ;...

— Θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶμεν ὅλα καθ' ὁδόν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Νίνα· δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ἐὰν ὁ ὠραῖος αὐτὸς νέος ἀπεχωρίζετο διὰ παντὸς τῆς κοινωνίας, θὰ ἐπροξένει τὸν θάνατον συμπαθοῦς καὶ ὠραίας νεάνιδος. Ἐὰν θέλῃς, θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δέονται, ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρὸς σὲ διαθήματός μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠνύνησε τὰ πάντα. Ἐσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ἵνα καλέσωσι τὸν κύριον Δουσατέλ, μεθ' ὃ ἔδωκε πρὸς τὸν κλητῆρα τὰ διάφορα ἕγγραφα, τὰ ἀναγκαιούτα διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μαξίμου.

— Εἰσέλθετε λοιπόν, ἀγαπητὲ ἱατρέ! εἶπε φαιδρυνθεὶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

Καὶ λαβὼν τὸν Μάξιμον ἐκ τῆς χειρὸς, ἔφερεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ, εἰπὼν :

— Σὰς παρουσιᾶζω τὸν υἱόν μου.

— Τὸν υἱόν σας.

— Μάλιστα.

— ὦ! φίλε μου, σπεῦσον, σπεῦσον ν' ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν εἰς ἐκείνην!

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα, ἐκπληρωθεισῶν τῶν ἀναγκαιῶν διατυπώσεων, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μαξίμου, τὰ τέσσαρα πρόσωπα κατήλθον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέβησαν τῆς κάτωθι τούτου σταθμευούσης ἀμάξης τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Μάξιμος ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ παρετήρησε τὴν μητέρα του, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ Νίνα ἐνόησε, καὶ τὸ βλέμμα τῆς, διευθυνθὲν πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἐφαινετο λέγον πρὸς τὸν νεανίαν :

— Ἀγάπα τον.

Ἡ ἀμαξα ταχέως διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον Παυῆν.

ΙΑ'

Καὶ πάλιν ἡ φιλία τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ἡ ἀμαξα ἐφθασεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ μέγαρον. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου μέχρι τῆς ὁδοῦ Παυῆν, ὁ κύριος Δουσατέλ κατέστησε τὸν ἀνακριτὴν ἐνήμερον ὄλων τῶν διατρεχόντων, ὁ δὲ κύριος Περνελέν ἐφαινετο εὐτυχέστατος ἐκ τῆς συμπτώσεως ταύτης τῶν περιστάσεων.

Καὶ αὐτὸς δ' ἐπίσης ἐγνώρισεν εἰς τὸν κύριον Δουσατέλ τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του καὶ παρεκάλεσεν αὐτόν νὰ τὸν παρυσιάσῃ πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ, ὑπὸ τοὺς ἐπιφυλακτικωτέρους ὄμους ὄρους.

Εἰς τὸν θόρουβον τῆς ἀμάξης, εἰσελθούσης ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάρου, ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη βιαίως, ὡχρὰ καὶ τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν πάππον τῆς, λέγουσα αὐτῷ :

— Ἐλα παπποῦ, νὰ ἴδωμεν ποῖος εἶνε.

Ὁ γέρον, συγκεκινημένος καὶ αὐτός, ὅσον καὶ ἡ ἐγγονή του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἀφρῆς ἠνοίχθη καὶ

εισήλθεν ὁ Μάξιμος, πρῶτος πάντων, σπεύσας παρὰ τῆς μνηστῆς του.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ οὐδὲν ἀνέμενον νὰ ἴδωσι τὸν Μάξιμον ὅθεν εὐλογος ἢ ἐκπληξίς των ἐπὶ τῆ ἀπροσδοκίῳ ἐμφανίσει τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ. Ἡ νεαρὰ κόρη ἔρρηξε κραυγὴν διάτορον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεανίου.

Ὅπισθεν τοῦ Μάξιμου ἤρχοντο ὁ κύριος Περνελέν καὶ ἡ κυρία Μαριών, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ, ὁ ὁποῖος πάραυτα ἐπαρουσίασε τὸν ἀνακριτὴν πρὸς τὸν γηραιὸν του φίλον κύριον δὲ Λομπρέ. Ἡ κυρία Μαριών, ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Ἀλίκη ἐδάκρυον ἐκ συγκινήσεως, ἐψιθύριζον δὲ διακεκομμένας τινὰς λέξεις.

— Ἡ ἐγγονή μου ἔχει ὅλην τὴν δραστηριότητα τελείας γυναικός, εἶπεν ὁ γηραιὸς κόμης ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Συμμερίζομαι τὴν γνώμην σας, διέκοψεν ὁ ἱατρός.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τῆς λεπτότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς σταθερότητος τοῦ χαρακτῆρος τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν ἐμπιστεύομαι δὲ πληρέστατα εἰς τοὺς λόγους σας. Ἄλλως τε, μοι ἀρκεῖ νὰ τὸ εἶπητε διὰ νὰ τὸ πιστεύσω. Ἐπὶ πλέον, πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος τῶν δύο τούτων νεαρῶν ὑπάρξουν.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπλησίασαν τὴν κυρίαν Μαριών, ἥτις εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο προσφιλῶν τῆς τέκνων προχωρήσας δὲ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ πρὸς τὴν ἐγγονὴν του ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς κυρίας Μαριών, εἶπεν αὐτῇ :

— Πρὸ ὀλίγων ὥρων, κυρία, σὰς ἔκαμα αἰτησιν, ὑπὸ περιστάσεις ὅλων διαφορετικῆς. Τώρα, εὐχαριστοῦμαι περισσότερον, ὅτε ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὑμεῖς, κυρία, ἤλθατε νὰ μοι ζητήσετε διὰ τὸν υἱὸν σας Μάξιμον τὴν χεῖρα τῆς ἐγγονῆς μου Ἀλίκης.

Ἡ τελευταία αὐτῆ, παρετήρει μετ' ἐκπληξέως τὸν πάππον της, ἐνῶ τὰ ἕτερα πρόσωπα ἐμειδίωσαν.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἀποτενόμενος πρὸς τὴν ἐγγονὴν του, καταλαμβάνω τὴν ἐκπληξίν σου ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν περιέργειάν σου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Περνελέν, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Νίνας· προτιθέμεθα, ἡ κυρία καὶ ἐγώ, νὰ σὰς καταστήσωμεν γνωστοὺς τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι μὰς συνδέουν μετὰ τοῦ προσφιλῶς ἡμῶν Μάξιμου. Εἶνε υἱός μας! Θέλετε νὰ γείνετε θυγάτηρ μας ;

Πάραυτα ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ ἐνόησεν ὅτι μέγα μυστήριον συνέδεε πρὸς ἀλλήλους τὴν κυρίαν Μαριών, τὸν μνηστῆρά της καὶ τὸν ἀνακριτὴν. Δὲν ἐζήτησε πλείονας ἐξηγήσεις, οὐδὲ ἐπεθύμει νὰ μά-

θη τοιαύτας. Τί τὴν ἐνδιέφερον ; Ἐφεξῆς ἢ εὐτυχία της δὲν ἦτο τελεία ;

Ὅπως συγκεκινημένη ἐνηγκαλίσθη τὸν καλὸν της πάππον, μεθ' ὃ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Νίνας, ἀφοῦ προηγουμένως προσέφερον εὐσεβάστως τὸ μέτωπόν της πρὸς τὸν κύριον Περνελέν.

Ἡ κυρία Μαριών, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ της, ἔθηκε ταύτην ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς Ἀλίκης.

— Προσφιλή μου τέκνα, εἶπεν αὐτοῖς, τώρα εἴθε πραγματικῶς μεμνηστευμένοι.

Εἶτα, παρετήρησε τὸν ἐραστήν της.

Οὗτος ἐνόησε καὶ ἀπεκρίθη διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, φαινόμενος ὅτι συναινεῖ εἰς ὅ,τι αὐτῆ εἶπεν.

Ἐνῶ οἱ δύο νέοι ἀντήλλασον πρὸς ἀλλήλους ἐρωτικὸς λόγους, τὰ τέσσαρα πρόσωπα, ὁ κόμης, ὁ ἱατρός, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ἡ κυρία Νίνα, ἀποσυρθέντα κατὰ τι ἐσκέπτοντο ὅπως ὁ γάμος τελεσθῆ ὡς οἶόν τε τάχιον. Ἀφ' ἐτέρου, οἱ νεωστὶ μνηστευθέντες, συνωμίλουν ἀδιακόπως.

— Μάξιμέ μου ! ἔλεγεν ἡ Ἀλίκη, πόσον θὰ ὑπέφερες !

— Εὐχαριστῶ, Ἀλίκη, διότι οὐδέποτε ἀμφέβηχες δι' ἐμέ.

— Νὰ σὲ νομίσω ἔνοχον !

— Πῶς ! δὲν ἀπατάται τις πολλὰκις ;

— Καὶ ὁ κακὸς αὐτὸς μαρκήσιος ;

— Ποῖος μαρκήσιος ;

— Ὁ φίλος σας, ὁ κύριος Κάρολος δὲ Βονεῖλ.

— Αἶ ; τί ;

— Αὐτὸς σ' ἐνόμιζεν ἔνοχον καὶ τὸ ἐπανελάμβανε παντοῦ.

— Εἶνε δυνατόν ! Ἀλλὰ μήπως τὰ φαινόμενα δὲν ἦσαν ἐναντίον μου ;

— Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ διαδίδῃ ὅτι ἦσο ἔνοχος ;

— Τὸ ἔκαμην ;

— Ὑπὸ τὰς ἀπεχθεστέρας περιστάσεις. Ὁφείλω νὰ σοὶ εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν, Μάξιμε, ἀγαπητὴ μου μνηστῆρ καὶ μετ' ὀλίγον σύζυγέ μου. Ὁ φίλος σου εἶνε εἰς ἀθλιος ! Ἦλθε νὰ μοι προτείνῃ ἀγορὰν ἐπονειδιστον, πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς ὁποίας θὰ σοὶ ἀπέδιδεν ἐλευθερίαν.

Ὁ Μάξιμος ἔρρηξε κραυγὴν.

Ἀπαντες ἐστράφησαν καὶ ἔτρεξαν πλησίον τῶν δύο νέων.

— Τί συμβαίνει ;

— Τί τρέχει ; εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

Ὁ νεκνίας διηγήθη ὅ,τι ἤκουσε παρὰ τῆς μνηστῆς του.

— Τί ἱστορία εἶνε αὐτή ; εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀ ! ἀνέκραξαν ἐνταύτῳ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ὁ κύριος Δουσατέλ, τὴν ἐλησμονήσαμεν.

— Ἐλα, Ἀλίκη, διηγήσου μας τὴν συνομιλίαν σου μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Ἡ νεκνίας καταπόρφυρος διηγήθη ὅ,τι συνέβη. Ὁ ἀνακριτὴς ἤκουε μετ' ἄκρας προσοχῆς.

— Ἡ σειρά σας τώρα, κυρία Μαριών, εἶπεν ὁ ἱατρός Δουσατέλ. Εἶπατέ μας τὴν σκηνὴν τῆς ἀπαγωγῆς σας.

— Ἀπαγωγῆς ; εἶπεν ἔντρομος ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, ἀπαγωγῆς, ἐπανελάβην ἡ κυρία Μαριών.

Καὶ διηγήθη πᾶν ὅ,τι τῆ συνέβη, γνωστὸν ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτησε μετὰ τῶν ἀκροατῶν. Ἐλαστος ἀνέμενον ὅπως ὁ κύριος Περνελέν ἐκφέρῃ τὴν γνώμην του ὁ δικαστὴς ἔμενε σιωπηλός, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται βαθῶς. Τέλος, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων :

— Αὐτὸς νὰ εἶνε ; Φανερόν' εἶνε ἀναμειγμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν.

Εἶτα, ἀποτενόμενος πρὸς τὸν κύριον Δουσατέλ :

— Ἀγαπητὴ ἱατρε, εἶπε, καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐδείξατε ἱκανότητα ἀξιέπαινον' σὰς ζητῶ καὶ πάλιν τὴν πολύτιμον συνδρομὴν σας. Ἐχω ἀνάγκην ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. διότι τώρα, παρὰ τὰ ἀπατηλὰ φαινόμενα, ἐπιτηδεῖως χαλκευθέντα ἐναντίον τοῦ Μάξιμου, εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθώότητος τοῦ υἱοῦ μου. Πιστεύω μάλιστα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κρατῶ τὸν μίτον τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Ἡ συνδρομή σας, ἐπαναλαμβάνω, μοὶ εἶνε ἀναγκαία ...

— Ὅθ' τὴν ἔχετε εὐχαριστῶς, εἶπεν ὁ κύριος Δουσατέλ ζωηρῶς, τείνων ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὸν κύριον Περνελέν.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, πάτερ μου ...

— Καὶ ἡμεῖς ...

— Ὅχι ! εἶπεν ὁ δικαστὴς, ἐσκέφθην περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ὁ μόνος ὁ ἱατρός δύναται νὰ μοὶ φανῆ χρήσιμος. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ γείνη γνωστὸν ὅτι μέλλω νὰ ἐνασχοληθῶ πάλιν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἀπ' ἐναντίας, πρέπει ν' ἀγωνῶσι τὴν συνεργασίαν μας. Καὶ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰς ἀπρυσύνας, προτιμῶ νὰ στερηθῶ τῆς κοινῆς ὑμῶν βοηθείας. Σεῖς θὰ ἐπαναλάβετε τὸν συνῆθη σας βίον, καὶ θὰ προσποιήσθε ὅτι δὲν με γνωρίζετε, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ ζητήτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀνακαλύψετε τὸν ἀληθῆ δολοφόνον. Πρὸς τούτοις, θὰ ἐξακολουθήτε νὰ διατηρῆτε τὰς φιλικὰς σας σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ. Ἀλλὰ, πρὸ παντός, πρέπει νὰ ἐπιστεύσωμεν τὰς προπαρασκευὰς τοῦ γάμου.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐγειρόμενος. Σεῖς, πάτερ μου, ἐξεπληρώσατε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν μεγίστην θυσίαν, καὶ ἐν τούτοις, ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ διάφορος τῆς ἰδικῆς μου. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ δώσω εἰς τὴν μνηστῆν μου ὄνομα, βεβαίως ἔντιμον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία τις ;

— Μάξιμε ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἀφίσε με νὰ τελειώσω, ἀγαπητὴ μου Ἀλίκη. Ἐχω πεποίθησιν εἰς τὴν Τύχην, ἢ ὁποία μοὶ ἀπέδωκε τὸν πατέρα, με ἀπηλευθέρωσε καὶ μ' ἔκαμε νὰ σὰς ἐπανιδῶ. Ἐλπίζω πολὺ εἰς τὸ μέλλον, διότι ἡ ἀθώότης μου θέλει διακηρυχθῆ

δι' άλλου τρόπου ἢ δι' ἀπλῆς ἀπαλλακτικῆς πράξεως. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ πατήρ μου θ' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθῆ φονέα τοῦ κόμητος, καὶ τότε ὄχι πλέον ὁ Μαξιμος Μαριών, ἀλλὰ ὁ Μαξιμος Περνελέν θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν σας.

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν εἶμαι ὑπερήφανος ὅτι θὰ γείνω σύζυγός σου; διέκοψε μειδιδῶσα ἡ Ἀλίκη. Τί μ' ἐνδιαφέρει διὰ τὴν γνώμην, τοῦ κόσμου εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ εὐαρεστοῦμαι νὰ συλλάβω; Πρέπει λοιπόν, διὰ νὰ γείνω σύζυγός σου, νὰ περιμείνω ἀπόφασιν καταστρέφουσαν πᾶν ἔχνος ἀμφιβολίας; Ἀλλὰ τότε θὰ ἐδείκνυον ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν τιμιότητά σου καὶ θὰ ἤμην ἐνοχος, διότι δὲν σ' ἐπίστευσα!..

— Ὡ! σ' εὐχαριστῶ, προσφιλῆς Ἀλίκη, συναίνεσον εἰς τὴν χάριν τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ.

— Ἀπὸ αὖριον θ' ἀνοιχθῶσιν ἐκ νέου αἱ αἰθουσαι τοῦ μεγάρου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, καὶ θέλω ἵνα ὁ μέλλων μου γαμβρὸς ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του μεταξύ μας. Τώρα, ἄς μεταβῶμεν νὰ δειπνήσωμεν.

Καὶ ἅπαντες, προπορευομένου τοῦ γηραιοῦ κόμητος, μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ἐνθα δεῖπνον ἐκλεκτὸν ἀνέμενον αὐτούς.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ κύριος Περνελέν μετέβη λίαν ἐνωρίς εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ λάβῃ τὴν δικογραφίαν τοῦ Φερουζόλ, τὴν ὁποίαν ἐμελλεν ἐκ νέου νὰ μελετήσῃ. Προτοῦ δὲ ἀρχίσῃ τὰς νέας ἀνακρίσεις, ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ εἰς ταύτας, τ' αὐτὰ πρόσωπα, ἅτινα τὸν ἐβοήθησαν κατὰ πρῶτον. Δὲν ἦτο δὲ εὐκολὸς ἢ ἐκ νέου μελέτη τῆς δικογραφίας ταύτης, διότι ἔδει ν' ἀναζητήσῃ τὰς ἐλαχίστας ἐνδείξεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ παρουσιάσωσιν ἔχνος τι, καὶ τίς οἶδεν ἐὰν καὶ πάλιν τὸ ἀνακαλυπτόμενον τοῦτο ἔχνος δὲν θὰ ἦτο ψευδές;

Ἐνεκα τούτου, ὁ κύριος Περνελέν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὡς συνεπικούρους πάντας, ὅσοι ἠδύναντο νὰ τῷ φανῶσι χρήσιμοι καὶ αἵτινες θὰ παρεῖχον τὰς καλλιτέρας ἐγγυήσεις ἐναντίον πάσης ἀτυχίας. Εἶχεν ἤδη ἐκλέξει τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ καὶ ἐθασίζετο πολὺ ἐπὶ τῆς συνδρομῆς, ἣν θὰ τῷ παρεῖχεν οὗτος. Ἀλλ' ἤρκει ἄρα γέ μόνος ὁ ἰατρός; Ὁ ἀνακριτὴς οὐδὲ κἄν τὸ ἐσκέφθη.

Ἐπαναγινώσκων τὰ ἔγγραφα καὶ τὰς διαφόρους ἀναφοράς, ἐσκέφθη ὀρθῶς, ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ τῆς δικαστικῆς νοημοσύνης των συνήργησαν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξιμου, ἀναμφισβητήτως νῦν θὰ ἦσαν ἰσχυροὶ ἐπίκουροι ἐν ταῖς νέαις ἀνακρίσεσι καὶ ἐρευναῖς. Ἰδίως ὁ κύριος Περνελέν, ἀναγινώσκων τὰς ἀναφοράς τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος Μπουδάβ, ἐξεπλήττετο ἐκ τῆς εὐκρινείας τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἀξίας τῶν διαγεγραμμένων παρατηρήσεων αὐτοῦ. Προδῆλως, ὁ ἀξιόλογος ὑ-

πάλληλος, εἶχεν ἀκολουθήσει ἴχνη ψευδῆ, ἀλλὰ τόσον θαυμασιῶς παρασκευασθέντα, ὥστε πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἠπατάτο. Εὐθύς δ' ἐξ ἀρχῆς καὶ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ δὲ Φερουζόλ καὶ εἰς τὰς καταθέσεις του, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος, εἶχε δεῖξει νοημοσύνην οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Εἶτα, ἀναγινώσκων τὰ διάφορα πρακτικὰ, τὰς ἰατροδικαστικὰς ἐκθέσεις τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ, τὰ ἔγγραφα, σχετικῶς πρὸς τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξιμου καὶ πρὸς τὰς ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ γενομένας ἐρευνας, ὁ δικαστὴς εὐρίσκειτο ἐνώπιον χάους, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐδεμία ὑπῆρχε διέξοδος. Ἰδίως ἡ ὑπόθεσις περιεπλέκετο εἰς ἐν σημεῖον: εἰς τὴν ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνακαλύψιν τοῦ φιαλιδίου, πειστηρίου ἄρκας σπουδαιότητος.

— Βεβαίως, δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ μόνος, ἐψιθύρισε ὁ δικαστὴς ἐγερθεὶς, ἀφοῦ πρότερον ἀποτόμως ἐπανέκλεισε τὴν δικογραφίαν.

Ἀφοῦ περιεδιάβασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀναλογιζόμενος τὸ παράδοξον τῆς θέσεως, ἔστη αἴφνης, ὡς εἰ ἀνεῦρε τέλος τὴν λύσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεζήτη. Εἶτα, ἐπανελθὼν πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐκάθισε καὶ ἔγραψέ τι, ὅπερ συμπύξας ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κλητῆρα τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ κύριος Περνελέν προσεκάλει τὸν κύριον Λεβέλ καὶ τὸν ἐπιθεωρητὴν Μπουδάβ νὰ ἔλθωσιν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀναμένων δὲ αὐτούς, ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη ἐκ νέου τῆς μελέτης τῆς δικογραφίας, διακόπτων ἐνίοτε αὐτὴν ὅπως σκεφθῇ. Ἀναμιμνησκόμενος τῶν ἀποκαλύψεων τῆς κυρίας Μαριών καὶ τῶν διηγήσεων τῆς Ἀλίκης, ὁ δικαστὴς ἐσκέπετο ἐὰν δὲν εἶχε ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον ἐγκληματικῆς συμμορίας ἀτόμων ἀδιαρρήκως πρὸς ἄλληλα συνδεδεμένων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΟΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

Ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Κορώνης, ἐκεῖ, ὅθεν δύνασαι νὰ ἴδῃς τὴν θάλασσαν, ὅπως βλέπωσιν αὐτὴν αἱ χελιδόνες, τὴν Πυργόεσσαν Σκύλλαν καὶ τὸ χάριεν τῆς Χαρυβδεως ἀκρωτήριον, ὑπάρχει ροιά, ἣν καλοῦσι, μαγικὴν Ροιάν.

Ἡ ἰσχυρὰ τῆς Σκύλλης κορασις βλέπουσα αὐτὴν, καταβιβάζει τὴν χεῖρα, τὴν στηρίζουσαν τὴν κεφαλὴν της καὶ ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἐὰν ὁ ὀρμητικὸς Ἀπηλιώτης φέρῃ ἐν φύλλον τοῦ δένδρου τούτου ἐπὶ τοῦ κυανόχρους πύλου τοῦ ἀγρότου, οὗτος ὠχρίσθ, καὶ ἐπικαλούμενος τὸν Ἅγιον Παῦλον, ὡς εἰ ἐγένετο λεία ὄφως, περιμένει μέχρις οὐ ὁ ἀνεμος ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν τὸν βραχὺν μίσχον.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ τὴν ροιάν ταύτην· οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὴν κλαδεύσῃ, οὐδ' ἀποσπᾷ τις τὰς ἀκάνθας

αὐτῆς. Καὶ ὅμως δὲν ξηραίνεται κατὰ τὸν Ἰούνιον οἱ κλάδοι αὐτῆς ἔχουσιν ἀνθη ἐν μείζονι ἀφθονίᾳ πρὸς τὰ ἄλλα δένδρα, τὸν Ὀκτωβριον δὲ οὗτοι γέμουσι καρπῶν μεγαλειτέρων παρὰ τὰ πορτοκάλια. Καὶ τοὺς καρποὺς τούτους οὐδεὶς τοὺς τρώγει· μόνον ταξειδιώτης, ὑπὸ δίψης φλεγόμενος, ἐγεύθη αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ φυλλίον, ὅπερ δὲν ἀποσπάται ὀλόκληρον τῶν ροιῶν τούτων, ἐπύκρνε τὴν γλυκεῖαν σάρκα, καὶ τοῦ ταξειδιώτου ἐκείνου ἐδηλητηριάσθη τὸ στόμα· ὁ δὲ φλοιὸς ἐκηλίδωσε τὰς χεῖρας, ἐνῶ μάρτην ἐκείνος πλύνει αὐτὰς καὶ τὸ στόμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ἐκεῖ που ρέοντος Γρικόλδου, διαυγοῦς ἡ ἡμέρα.

Ζωηρὰ ποτε ἀγρότις, κατέθετο τὴν δέσμη τῶν ξύλων καὶ ἐζήτησεν ἀνακούφισιν ὑπὸ τὴν σκιάν ἐκείνην, ὅτε εἶδε μακρὰν-μακρὰν, πρὸς τὸ Μιλιάσσον, δύο πτώματα ἀπαισιῶς ἐπιπλέοντα τῶν ὑδάτων, τοὺς ὑαλίνοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ροιάς ἐκείνης προσηλωμένους ἔχοντα, τὴν δὲ χεῖρα ὑψοῦντα, ὡς εἰ ὠρκίζοντο, τὸ μὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, καὶ ἤκουσεν εἶτα δύο φωνὰς, ὡσπερ μίαν, νὰ λέγωσιν:

— Ἐναγκαλισθῶμεν, σφιγθῶμεν, θερμανθῶμεν, ἀποθάνωμεν ὁ εἰς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἄλλου, καὶ ὅταν οἱ ἀγγελοι ἠχῆσωσι τὰς ὀξείας αὐτῶν σάλπιγγας, μὴ ἀκούσωμεν αὐτούς, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν Παράδεισον δυνατὸν νὰ μᾶς φθονήσωσιν.

Περίφοβος ἡ ζωηρὰ ἀγρότις διητυθύνθη βήματι ταχεῖ πρὸς τὴν Bagnara, ὀπόθεν οὐδὲν εἶδε πρὸς τὸ μέρος τῆς ροιάς εἰ μὴ πλοιάρια εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα τοῦ λιμένος.

Πάντες φεύγουσι τὴν ροιάν ἐκείνην· καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· ψιθυρίζων λέξεις τινάς. Ἡμέραν ὅμως τινά, ἔπαυσε νὰ ἐνοσπεῖρῃ τὸν φόβον· ἐκαλλιεργήθη, ἐκλαδεύθη, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, καὶ αἱ καρποὶ αὐτῆς ἐγένον γευστικοί, δύο δὲ ψυχαὶ λατρευόμεναι ἠγάπησαν αὐτὴν ὡς μάρτυρα προσφιλοῦς ὄρκου.

* *

Ἡ Μαρία ἠγάπα τὴν ροιάν ἐκείνην. Ἐσπέραν τινά, πληροῦσα τὸ κἀνιστρον αὐτῆς ἐκ τῶν καρπῶν ἐκείνων, εἶδε διερχόμενον ξένον ὠχρὸν καὶ ξανθόν. Ἐσταμάτησε τὸν ἵππον καὶ τῇ εἶπε:

— Δός μοι μίαν ροιάν, ὠραία κορασις.

— Λάβετε, κύριε, καὶ ἐὰν θέλητε, σὰς δίδω καὶ ἄλλην.

— Μία μοι ἀρκεῖ. Καὶ εἰς σὲ ἀρκεῖ ἐν καρλίον.

— Παρὰ πολὺ ἐν καρλίον· δὲν ἀξίζει οὐδὲ τὸ τέταρτον. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πωλῶ τὰς ροιάς μου· καί, ἂν εἶχον τσαούτην τιμήν, δι' ἐκείνην τὴν ὁποίαν σὰς ἔδωκα, δὲν δέχομαι πληρωμὴν.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι καλή, ὅπως εἶσαι ὠραία. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχή, ὅσον εἶσαι προσφιλῆς καὶ οὐδὲν ἔχεις νὰ ἐπιθυμήσῃς. Ἐὰν εἶχες ἐν μαχαίριον νὰ μοὶ κόψῃς τὴν ροιάν;